

Een klik op het juiste moment

Er komt wat voorbij op de promenade van de Bert Haanstrakade. Verliefde stelletjes, mensen die hun hond uitlaten, joggers, skaters, vogelaars: het is maar een greep uit alles wat zich aandient op de wal waarlangs IJburg oprijst uit het IJmeer. Leo van der Noort heeft er belangstelling voor. Met het oog van zijn camera.

TEKST: LIENEKE KOORNSTRA
FOTO'S: LEO VAN DER NOORT

Zijn hele leven heeft hij gefotografeerd. Wat als hobby begon kreeg al gauw een commercieel tintje. Als dertienjarig jongetje maakte hij de klassenfoto's voor zijn school. 'Het heeft bij mij altijd om mensen gedraaid', vertelt Van der Noort. 'Mensen in verschillende situaties. En ja, ook mensen in een speciaal moment. Zo'n moment moet ik soms creëren. Denk daarbij bijvoorbeeld aan reclamefotografie.' Hij pakt er enkele folders bij. Wijst naar een foto die de indruk wekt van een verhuizing. Twee sterke mannen dragen een stoel naar boven waarop twee kinderen zitten. 'Zo'n foto heeft een snapshotuitstraling. Alsof hij snel is gemaakt met een klein cameraatje. Maar er is het nodige brainstormwerk aan voorafgegaan.' Hij wijst naar een andere foto. Een man en een vrouw in bespreking met een bankmedewerker. De man houdt een pen tussen zijn mond en neus. 'Een beetje ongein in zo'n serieuze folder mag best.'

Van der Noort fotografeerde onder meer voor ABN AMRO, KLM en RABO. 'Daarvoor worden modellen ingehuurd. Maar voor een opdracht van Eurocamp reisde ik naar landen als Italië en Frankrijk en fungeerden de campinggasten als model. Dat vonden ze een leuke afwisseling in de vakantiepret.' Voor portretten van derde-wereldkinderen werd het vliegtuig gepakt naar verre bestemmingen als Malawi, Tanzania, Ecuador en de Dominicaanse Republiek. Een kwestie van liefdeswerk voor Cordaid Memisa en Plan International. Dichter bij huis bracht de autodidact als huisfotograaf van uitgeverij Querido menig auteur in beeld. Enkele namen: Doeschka Meijnsing, J. Bernlef, Thomas Rosenboom.

Leo van der Noort heeft altijd in hartje Amsterdam gewoond. Sinds een jaar huist hij samen met zijn vrouw in de jongste wijk van de stad: IJburg. 'Het is hier niet minder multiculti dan

in het centrum', zegt hij. 'In IJburg zie je ook een hele wereld voorbijkomen. Een groot verschil is dat je steeds huizen op de achtergrond hebt staan als je in de binnenstad mensen fotografeert. Hier is er de leegte van het IJmeer, met alle rust die in de rimpeling van het water zit. Dat geeft een mooi decor.'

Zijn camera met telelens ligt voor de grijp. 'Het uitzicht op de promenade zit voortdurend in mijn ooghoek. Soms moet ik rennen voor een foto. Ik zie bijvoorbeeld dat een meisje valt. Op de foto die ik vervolgens maak loopt ze luid snikkend naast haar moeder. En zie je dat niet alleen de moeder maar ook de hond heel begaan naar haar kijkt.'

Van sommige tafereeltjes staat Van der Noort compleet versteld. Twee moslima's zijn aan de wandel op de promenade. Er komt een hardlooper aan. Bruusk rent die tussen de gehoofddeckte dames door. Op de foto die hij maakte zie je de verbazing op het gezicht van één van hen.

Nog een scène. Een oude negroïde man wil de promenade verlaten. Alleen is de afstap nogal hoog en heeft hij hoogtevrees. Enkele mensen kijken toe, maar steken geen hand uit. Op de foto die Van der Noort schoot, zie je de man heel voorzichtig een voet naar beneden steken terwijl hij zichzelf met zijn armen in balans probeert te houden. 'Het is echt te gek wat zich allemaal voor mijn deur afspeelt', aldus Van der Noort.

Sommige vertoningen zijn echt grappig. Een meisje dat haar hond vermanend toespreekt. Een ander meisje dat uitbundige luchtsprongen maakt om door haar partner te worden gefotografeerd. Van der Noort: 'Dat is leuk, dat is lachen.'

Van de vele foto's die hij vanuit zijn woonkamer genomen heeft, wil hij via crowdfunding in eigen beheer een boek uitgeven. In een demonstratiemodel heeft hij de volgorde al bepaald. 'Ik zal nooit een verhaaltje onder één van mijn

foto's zetten, hooguit een plaats en een datum. Een foto moet spreken en degene die hem ziet moet er zelf zijn eigen verhaal bij maken,' zegt hij.

Nu hij na een operatieve ingreep zijn actieradius weer kan uitbreiden, heeft hij zijn focus op iets totaal anders gericht. 'In opdracht van Hemubo, een renovatiebedrijf, ben ik met mijn camera op zoek naar bijzondere momenten in kleine situaties, met stenen als decor. De foto's zullen gewoon spontaan zijn, zoals op de Bert Haanstrakade. Zodra iemand weet dat hij wordt gefotografeerd, gaat hij poseren. Daarom is het ook lastig om vooraf toestemming te vragen. Zolang je het redelijk belang van een geportretteerde niet schaaft, is er niets aan de hand en kan ik gewoon een foto maken. Klik. Als iemand zichzelf op één van mijn foto's herkent, kan hij hem per e-mail bij mij opvragen. Gratis en voor niets.' ◀

leovandernoort@upcmail.nl

